

for at erstatte det Fort, som man ikke faaer paa Middelfrunden, og at Agerøsfund derfor kommer til at ligge som en prægtig Flaadestation, men uden Flaade. Jeg skal slutte med disse Bemærkninger, idet jeg gjentager min Anbefaling for Mindretallets Ændringsforslag.

Th. Nielsen: Det skal selvfølgelig ikke blive noget meget langt Foredrag, jeg nu vil holde. I Virkeligheden skal det blive meget kort, da det kun skal være nogle spredte Bemærkninger ligeoverfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Wille). Det ærede Medlem for Narhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) sagde, at det var en Naturnødvendighed for det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds at misforstaa ham; jeg vil nu ikke sige, at det er nogen Naturnødvendighed for ham at misforstaa mig; men jeg vil sige, at jeg for mit Bedkommende meget godt kan undskylde det ærede Medlem, naar han saa grundigt har misforstaaet mig, som han har; thi det ærede Medlem er, som vi Alle vide, meget stærk paa Overflader; han vender sig i Sproget med Mesterlighed, men jeg har aldrig hørt, at han nogenstunde er trængt dybt ind i Noget. Jeg tror, at et andet æret Medlem engang har sagt, at naar han talte, lignede det et Fyrværkeri; det knittede og bragede; men bag efter, hvad var det saa? I dag knittede og bragede dette Fyrværkeri noget mindre, naar man undtager disse personlige Udfald og den enkelte Misforstaaelse, der gav sig tilkørende lige overfor mig. Det var nemlig kun en enkelt Misforstaaelse, han gjorde sig skyldig i lige overfor mig, thi det var en Misforstaaelse af Alt, hvad jeg havde sagt. Han havde faaet ud, at Grundtonen i, hvad jeg havde sagt, var, at de høje Herrer havde Penge nok til Aktiespekulationer og til at arunde deres Godser med, men ikke til at betale en Indkomst- og Formuesskat med, og endelig sagde han, at jeg skulde have sagt, at det var med Folkebevidstheden og den sociale Uafhængighed man skulde slaa Tjenden; det var dermed, vi skulde gaa imod ham. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke ser og ikke har sagt, at det er den rette Vej, det er saa langt fra, at jeg har sagt det, at jeg tværtimod har udviklet det som en Betingelse for Folkets Bæstaen; men det skal jeg ikke komme tilbage til. Jeg maa lige overfor det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgfreds (B. Polm) udtale, at han ikke var heldig i at gjengive min Mening, men jeg indrømmer, at hans Willie var god nok. Jeg skal som sagt ikke komme tilbage til at udvikle den Lankerette, som jeg fremskillede igaar, men jeg vil, for om mulig at gøre den forstaaelig for det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds, kun spørge, om han ikke, hvis vi f. Ex. en Skøn Dag sagde: nu skulle vi hverken have Universitet, Videnskab eller Kunst, vilde tro, at saa vare Folkets Dage talte. Jeg

er enig i, at det vilde blive Tilfældet, men saa maa det ærede Medlem ogsaa indrømme, at flere Ting ere nødvendige til et Folks Liv end Forsvaret. Det var fra en anden Side, jeg udviklede, hvad der var nødvendigt især for et lille Folk, og jeg sagde da, at det kostede Penge, Arbejde og Laalmodighed haade her og ude i Folket. Det var det, min Udvikling gik ud paa. Naar han endelig sagde, at jeg havde sagt, at de høje Herrer havde Penge nok til det og det, har jeg ikke sagt et eneste Ord om det, tværtimod, jeg har citeret Kristian den Fjerde og sagt, at han har sagt det; men jeg sagde, at jeg haabede og ønskede og troede ikke, at det skulde komme til at gaa i Opfyldelse paa vore Penge-mænd og høje Herrer. Jeg tror det ikke endnu; det ærede Medlem har jo selv givet nogen Grund til ikke at tro det; han syntes selv, at en Indkomstskat kunde være i og for sig gavnlig, men kun ikke absolut burde benyttes til dette. Det har jeg Intet imod; thi jeg mener ikke, at vi skulde have Udfelinger i Rassen eller at vi skulde anvende Indkomstskatten til det eller det. Naar han gaar ind paa den i det Hele, er det mig ligegyldigt, om han siger, at det skal være til en Lørdagsform eller til noget Andet, der er mig aldeles ligegyldigt; men det var kun ligeoverfor den ærede Minister og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (Avermoes), at jeg brugte disse Udtryk om, at man skulde negte at ville give Noget til det, som virkelig var nødvendigt for Landets Udvikling og Forsvar, ligesom set fra et militært Standpunkt. Jeg kan ivoerigt ikke forstaa — det er den sidste Bemærkning, jeg gjør — de Klager, der ere fæte mod den Maade, hvorpaa Førtallet har foreslaaet selve Staten, thi det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds sagde vel, at derved, at man fritog ikke alene de smaa Indtægter, men drog dem fra opad, slap Gaardmandsklassen for en stor Del bort; men allurad det Samme var jo Tilfældet ved Loven af 2den Juli 1870 (En Stemme: Der var ingen Skat paa Formuen!). Der var ingen Formuebestatning dengang, det skal indrømmes; men, naar vi blot komme til Diskussion, om vi skulde se at faae visse Indtægter beskattede lidt højere og andre lidt mindre, er det Noget, der kan forhandles om, saa ere vi dog paa Diskussionens Omraade, det er noget ganske Andet end at sige, at det, der foreslaas, er aldeles urimeligt og uantageligt. Ivoerigt maa jeg tilstaa, at jeg ikke kan forstaa det ærede Medlems Opfattelse, naar han siger, at der er Formue, der ikke kan beskattes, at det vil være urimeligt at beskaffe Formuen, der stikker i Malerier, Bøger o. s. v. Jeg skjønner ikke bedre, end at man med lige saa god Ret kunde sige, at det ogsaa var urimeligt at beskaffe en Mand, som anvendte sine Indtægter til Luxus og Pragt, men at man derimod skulde beskaffe dem, som satte dem i Sparekassen. Det